

pač vidimo povsod nevednost našega ljudstva, katero naši narodni nasprotniki porabljajo za svoje čedne namene. Nepotrebne nemške šole v mariborski okolici kakor v Poberžu, v Studenicah pri Mariboru, v Radvanju, v Pekrah, v Svičini in Šentilju nad Mariborom itd. so same mučilnice slovenskih otrok, katere nam pripravljajo najhujše nasprotnike, ki delajo z vsemi močmi proti lastnim svojim bratom in lastni krvi. Tako so torej stegnili naši narodni nasprotniki svoje grabežljive kremplje po teh šolah, kajti dobro so vedeli, kogar je šola, tega je tudi bodočnost. Nadalje sem opazil naše narodne nasprotnike, da so se začeli v mariborski okolici zelo zanimati tudi za svoj gospodarski napredek. Ustanovili so si v Radvanju pri Mariboru trsnico in drevesnico, nadalje mlekarstvo zadrugo v Hočah in v Mariboru, nadalje zadrugo za vino in za sadje, v bližnji prihodnosti bodo celo ustanovili zadrugo za seno, namreč v Pesnici. Zdaj pa se vprašamo, zakaj pa mi Slovence ne napredujemo kakor naši narodni nasprotniki? Ako o tem resno premišljamo, vidimo, da je naše Slovensko društvo jako nedelavno ter vsled te nedelavnosti žalibog zelo nazadujemo. Sad naše nedelavnosti smo videli že lansko leto ob času deželnozborskih volitev, ker se je društvo prepozno začelo brigati za nje, in ta mandat smo nazadnje izgubili vsled lastne krivde in počasnosti Slov. društva. Kakor pred volitvami, tako bi tudi ob času obstrukcije moralo sklicati Slov. društvo shode po vseh farah in vaseh, da bi naše ljudstvo vedelo, zakaj smo obstruirali in kateri stranki se mu je treba prikloniti. Ali volitve bodemo imeli zopet prej ali slej, za te je sedaj treba začeti delati, ako hočemo zmagati. Da hočejo ta mandat imeti naši ljubeznjivi nasprotniki, je znano. Saj je rekel eden naših nasprotnikov enkrat g. poslancu Robiču, da bi še rad doživel čas, ko bo padel ta mandat v mariborskem okraju Nemcem v krilo. Zato pa bodo naši narodoi nasprotniki napeli vse sile, da dobijo ta mandat v roke. Tedaj pa je dolžnost Slovenskega društva, v pravem času sklicati shode po vseh krajih ter podučevati naše ljudstvo, da bo vedelo, zakaj se gre. Nadalje še omenim, da se voli v odbor političnega društva štiri do pet kmetov, da ne bodo v odboru sedeli sami meščanski gospodje, ampak tudi ljudje, ki poznajo naše razmere, naše ljudstvo iz lastne skušnjave in ki bodo tudi resno voljni prijeti se dela. Kdor pa v javnosti resno delati ne sme, ne more ali noče, ne sodi v odbor slovenskega političnega društva.

Le izšolajte — nikar se ne bojte — par okoliških kmetov, ki so dobri gospodarji, le

izšolajte jih za politično delo, ti bodo najboljši, najzanesljivejši boritelji za teptano in zapuščeno slovensko ljudstvo v mariborskem okraju v narodnem, posebno pa v gospodarskem oziru. In videli bode, da bomo veliko lažje delovali med ljudstvom, ako bomo imeli več kmečkih korenjakov. Zatorej, dragi rojaki, pozivljam vas v imenu matere Slovenije, na delo tedaj ob enajsti uri, da rešimo to, kar se še rešiti da, da nas ne bo obsodil naš bodoči rod, da smo bili nedelavni, ter vsled naše nedelavnosti popolnoma propadli. Kajti le v delu je rešitev našega naroda, le v delu je rešitev našega gospodarskega programa. K temu nam pomagaj Bog in sreča junaška!

Navdušenemu govoru je sledilo burno odobravanje in mnogi so vrlemu mladeniču in zvestemu pristašu naše krščansko-socialne organizacije toplo čestitali. G. Vračko, kapelan iz Jarenine, se je pridružil želji predgovornika, da bi „Slov. društvo“ zares naj bilo srce vsega političnega gibanja v mariborskem okraju.

Društveni tajnik dr. Vrsto všek poroča o društvenem delovanju ter se spominja v preteklem društvenem letu umrlih udov: dr. Glančnika in vrlih kmetov Velebila v Št. Petru, Polančiča v Jarenini in Cimperšeka v Št. Ilju. Blagajnik dr. Rosina poda poročilo o društvenem denarnem stanju.

Na to se vrši volitev in je izvoljen predsednikom g. kanonik dr. Ivan Mlakar.

Med slučajnostmi govorijo gg. Rebek, Novak, dr. Pipuš o obrtnem vprašanju med Slovenci, g. Reichert pa vpraša, kaj je storilo društvo glede slovenskih izveskov, katere je mestna občina prepovedala. Tajnik mu odgovori, da se bo morala vsaka stranka posebej pritožiti.

S tem je bil dnevni red končan in predsednik zaključil zborovanje, katerega se je udeležilo mnogo kmetov iz okolice in tudi lepo število mariborskih Slovencev. Med zborovalci je bil tudi dr. Josip Vošnjak, kojega navzočnost so zborovalci iskreno pozdravljali.

Rusko-japonska vojska.

Na suhem.

Iz Tokija se poroča: V tukajšnjih vojaških krogih zaupljivo zro v bodočnost. Po došlih poročilih od armade na suhem so zavzeli Japonci zaželjeno stališče. Neprenehoma dohajajoče moči so Japonce tako okrepile, da je japonska armada mnogo močnejša nego pred bitko pri Mukden in da se lahko spusti

v boj s sovražnikom. Železnica izborna deluje. Od Sinmintina delajo Japonci železniško progo, ki je bila tam pretrgana, dalje proti severu in so vpeljali promet začasno le s konji. Male praske zadnjih dni se v Tokiju ne upoštevajo dosti in se jih smatra le kot praske pri proizvodovanju.

„Novoje Vremja“ poroča iz Hunčulina: Vsa poročila, došla od prednjih straž, potrjujejo, da se nasprotnik pripravlja na velik boj. Maršal Ojama se vidoma na vso moč trudi, s koncem svojega desnega krila dospeti do železnice vzhodno Kirina. Ravno tako ni dvoma, da so si prednji voji obeh armad že v dotiki. Glavni sili obeh nasprotnikov sta približno 150 kilometrov oddaljeni druga od druge. Železnico straži 25.000 mož ruskih kozakov in pešcev proti hnguškim napadom. Straža je razdeljena v oddelke, katerih vsak ima nalogo, stražiti približno 40 milj dolgo železniško progo.

Na morju.

Vest, da se je vnela na morju bitka, se pričakuje vsak dan. Roždestvenski namreč ni šel po daljši in varnejši poti, ampak si je izvolil najkrajšo in najnevarnejšo pot. Minuli teden v petek je naenkrat priplul v luko Vusun v Vzhodno-kitajskem morju šest ruskih križark, ter so se usidrale v tej v luki. Brodovje Roždestvenskega je bilo usidrano pri tokih Sattel, ki leže vzhodno od luke Vuzum. Minulo soboto, dne 27. t. m. je odplulo brodovje od teh otokov naravnost proti korejski morski ožini in je brzojavka iz Tokija dne 27. t. m. je poročala, da se videli rusko brodovje blizu otoka Tsusime, ki leži v korejski morski ožini.

Vojaški strokovnjaki so mnenja, da si je Roždestvenski izvolil to pot, da prisili admirala Togo k bitki. Čez korejsko morskoožino namreč pošiljajo Japonci s svojimi parniki vojne potrebščine na Mandžursko bojišče. Sedaj, ko se je pojavilo rusko brodovje v tem delu morja, so ti japonski parniki v nevarnosti. In zato bo Togo prisiljen, napasti Roždestvenskija, da naredi tem prevoznim parnikom prosto pot. Res je došla v ponedeljek, dne 29. t. m. vest, da sta se spoprijela Roždestvenski in Togo v korejski morski ožini.

Ta vest se je še isti dan potrdila. Togo je napadel v Korejski morski ožini Roždestvenskija v soboto, dne 27. m. m. dopoldne okoli 10. ure. Kakor je vselej pri važnih dogodkih navada, dežuje tudi sedaj vesti iz bojišča. Vse vesti, ki so dosedaj došle, so iz japonskega in angleškega vira, torej jim smemo pripisovati, da so precej pristranske, posebno

„Toraj Gorjaka,“ meni Možgan.
„Če se bo le dal omečiti,“ odvrnejo ostali. Logar pa sprazne svojo kupico.
„Bomo videli.“

III.

Volitve za občino Podlesje so se končale in izvoljen je bil Kalin. Gorjak ni hotel na noben način prevzeti županstva, kar ga tudi po postavi niso mogli prisiliti. Tudi Ivanka ga je prosila, da mu bo celo pomagala uradovati slovensko. Vendar zastoj. Gorjak je bil mož, kar je rekel, to je storil.

Čudno naglo se je spremenilo v Podlesju, odkar je jelo delovati bralno društvo in odkar je bilo gasilno društvo s slovenskim poveljem. Vse je prešinil nek drug duh in ta duh so raznesli največ mladi ljudje. Sinovi in hčere, kojih mlado srce je še kakor vosek, so se navzeli navdušenja in se zavedli, da so slovenskega rodu, zavedli dolžnosti, da se jim je boriti za ta rod in ga čuvati. Stariši so pa na ljubo svojim otrokom drveli za tem, kar so obožavali otroci, vedoč, da je to nekaj vzvišenega, nebeskega. Ljubiti svojo domovino, svoj narod, se potegovati zanj... le lopov in izdajalec mu nasprotuje. In ti niso bili Podleščani. Same stare slovenske korenine. Bralno društvo je cvetelo in sipalo med ude oni vonj svete navdušenosti, katerega je dal Bog vsakemu človeku, da z njo koristi

Njemu in narodu. Pa ni bila to samo hipna navdušenost, ampak ona je ustvarjala djanja in čine.

Kalin ni bil tako napačen človek, kakor ga je Ludvik Logar slikal, ali bil je omahljivec. Da je bil dolžan Izidoru, načelniku okrajnega zastopa, najzagrizenejšemu nemčurju, je bilo res slabo, ali hujše je bilo z njegovim sinom.

Njegov sin Matej je padel v tretji šoli. Oče ga je vzel domov. „Dovolj dolgo je trgal zastoj hlače po šolah, naj sedaj poskusi, kako je na njivi in travniku.“ Ni bil sicer napačen fant, ali družba, v katero je zašel v mestu, ga je pokvarila. Občeval je navadno z odpadniki in postal sam tak. Prav za prav se ni nagibal ne na to ne na ono stran. Oče se je jezil, a ker je sprevidel, da ne opravi ničesar v tem oziru, ga je pustil. Drugače je bil priden in djali so, da se mu bolj podaje kosa in pljug, kot knjige. Bodi si že tako ali tako, ako bi ne zašel v nesrečno pajčevino. Jel je zahajati na posete k onemu Izidoru, katerega je preklinjala slovenska zemlja kot Judeža.

Kakov oče takov sin, pravi pregovor. Pa tudi to je resnično, kakov sin takov oče. Stariši na ljubo svojemu otroku store to, kar bi drugače ne storili.

Izidor, ki je vedno trdil, da je kmet, je vendar le prerad preziral kmeta in se družil z gospodo. Sprevidel je tudi, da se začinja svet

probujati in da bo enkrat konec njegovemu nasilstvu. In tresel se je pred tem duevom, dnevom plačila in osvete.

Vedel je dobro, kaj vodi Mateja k njegovim hiši, da ne hodi radi njega dve uri daleč. Bila je to njegova hčer Toni, zala deklica, ali žal... Ni bila samo divja sovražnica vsega, kar je slovenskega, tudi z moškimi se je zabavala rada... Z ognjem, pravijo, se ni dobro igrati... Oni, ki se je zagledal v njene temne in ognjene oči, je bil nesrečen...

Da je bil Matej tudi eden izmed onih nesrečnežev, se ni čuditi, ker je oče nasvetoval hčeri, naj ga drži, dokler se ne zvrše volitve v okrajni zastop.

In tako je Matej pohajal kraj svoje Toni in poslušal njene besede, ne sluteč, da pije strup, ki vtegne biti pogubonosno njemu in okraju. Oj tužna majka naša...

Volitve v okrajni zastop so se pa bližale z brzimi koraki. Na obeh straneh so se sestevali glasi, agitiralo se je z vso močjo. Slovenci so napeli vse svoje moči, da se iznebe pogubonosnega tujega gospodstva v okrajnem zastopu.

Izidoru je upadel pogum. Le en glas bo odločeval, in to je bil jedini omahljivi glas Kalina. Nasprotniki kakor Slovenci so računali nanj. Toni, ona zapeljiva kača, je pa kar sipala ogenj ljubeznjivosti na ubogega Mateja.

(Dalje sledi.)

sumljive so zaradi tega, ker skoraj nič ne govorijo o japonskih izgubah. Gotovo pa je, da tudi Rusi niso prizanašali Japoncem.

V naslednjem prinašamo najvažnejše brzojave o bitki, ki pa so kakor rečeno iz japonskega ali angleškega nezanesljivega vira in še si vrh tega nasprotujejo.

London, 28. maja. Reuterjev urad javlja iz Tsingtava: Po poročilih iz kitajskega vira se je pri otoku Tsusimi v Korejskem prelivu vnela velika pomorska bitka.

Dunaj, 29. maja. Ob tri četrt 2 popoldne je na dunajsko borzo došla iz Londona brzojavka, ki pravi, da so v bitki pri Tsusimi imeli Japonci velikanske izgube in da se je večjem delu ruskega brodogoja posrečilo priti v Vladivostok.

London, 29. maja. „Daily Mail“ je dobil od baje povsem verodostojne strani iz Tokia obvestilo, da je rusko brodogojstvo razbito in več ladij uničenih; ostale ladje so zbežale proti Vladivostoku; Japonci jih zasledujejo.

Petrograd, 29. maja ob pol 12. dopoldne. Poročila iz raznih strani o pomorski bitki so vzbudila tu nepopisno vznemirjenost. Zanesljivo je samo poročilo, da se je udeležilo bitke tudi vladivostško brodogojstvo. Poročilo Reuterjevega urada, da je bil Roždestvenski poražen in da je izgubil eno oklopnico, štiri križarke in ladjodelavnice, tukaj nihče ne verjame. Admiraliteta pravi, da je to skoro nemogoče. Opozarja se zlasti, da je Reuterjev telegram datiran iz Washingtona kot poročilo iz Nagasakija, dočim je japonska vlada prepovedala, pošiljati brzojavke z Japonskega o bitki. Poročilo rimske „Tribune“, da so Rusi poraženi, da so Japonci potopili štiri ruske ladje, več drugih pa poškodovali, se tu sploh ne pripisuje nikakega pomena.

London, 29. maja. Reuterjev biro javlja, da se ni vse brodogojstvo admirala Roždestvenskega udeležilo pomorske bitke. Vse počasneje vozeče ladje je Roždestvenski poslal, da se peljejo okrog Japonske v Vladivostok. Japonci so zgubili eno križarko in deset torpedovk.

London, 29. maja ob pulu 11. dopoldne. Vse vesti o pomorski bitki v korejski ožini je sprejeti z največjo rezervo, ker še ni prav ničesar potrjenega. Gotovo je le, da se je bitka začela, a še ni niti ruskega niti japonskega uradnega poročila.

Pariz, 29. maja. Agenturi „Information“ se poroča iz zasebnega vira: Pomorska bitka se ni bila pri znanem otoku Tsusimi sredi Korejskega preliva, marveč pri otoku istega imena ob japonskem obrežju. Izid bitke ni odločen za nobeno brodogojstvo, na obeh straneh namreč ni ostala nobena ladja popolnoma nepoškodovana.

London, 29. maja. Iz Tokia se javlja uradno: Brodogojstvo admirala Roždestvenskega je večinoma uničeno. 12 ruskih vojnih ladij se je ali potopilo ali so bile ujete. Tudi dve transportni ladji in dve razdiralki torpedovk so se pogrezle. Japonska renta je na današnji borzi poskočila za 2 1/2 %.

London, 29. maja. Zasebne brzojavke trde, da so Rusi izgubili tudi admiralsko ladjo in tri križarke; mnogo drugih ladij je poškodovanih. Tudi izgube Japoncev so velikanske.

Tokio, 29. maja polu 3. popoldne: V bitki so se potopile sledeče ruske ladje: Oklopnica „Borodino“ in „Imperator Aleksander III.“, oklopne križarke: „Admiral Nahimov“, „Dimitrij Donskoj“ in „Vladimir Monomah“, obrežna oklopnica „Admiral Uzakov“, kriti križarji „Svjatlava“ in „Zemčug“, prevozne ladje „Kamčatka“ in „Irtesin“. Japonci so si osvojili sledeče ruske ladje: oklopnico „Orel“ in „Nikolaj I.“, obrežni oklopnici „Admiral Apraksin“ in „Admiral Senjavin“. — Izguba Rusov znaša: deset ladij potopljenih, štiri ujete.

London, 29. maja. Togo je došel proti Šanghaju bežeče ruske ladje in jih potopil po hudem boju. Ladija „Knez Suvarov“, na kateri

je bil Roždestvenski, je bila kmalu popolnoma premagana. Razstrelili so jo v zrak, da se jim ni bilo treba udati. — Ušle so samo: ena oklopnica in tri križarke.

London, 29. maja. O razvoju bitke v korejski cesti se poroča: Ko je priplul Roždestvenski v Korejsko morisko ožino, bila je na morju huda megla kakor je sploh v tem vodovju spomladi. Togo, ki sploh ni zapustil japonskih voda, je še-le na poročilo, da se bliža Roždestvenski Korejski moriski ožini, zapustil japonsko bojno luko Moji in plul Rusom nasproti. Medtem je prihitel tudi podadmiral Kamimura s svojimi križarkami iz Tihega oceana in zastavil Rusom povratek. Spredej je bil Togo, zadi Kamimura. Vsed megle so se Japonci mogli zelo približati ruskemu brodogojstvu ter so uspešno napravili torpedne napade.

Pariz, 29. maja. O pomorski bitki ni tukaj nikakih zanesljivih poročil. Iz dosedaj došlih je razvidno, da je Togo presenetil en del ruskega brodogoja. Ena ruska oklopnica je zadela ob mino, katere so nastavili Japonci.

London, 29. maja. Tukaj sploh ni nikakih zanesljivih poročil. Mogoče, da je bila velika bitka, mogoče je pa tudi, da so se samo slabše in počasnejše ladje ruskega brodogoja udeležile boja, ker so se lahko rešile vse hitrejše in močnejše ruske ladje v Vladivostok. (To zveni že drugače! Opom. uredništva).

London, 29. maja. Iz Tokia se poroča: Poveljnik tretjega ruskega brodogoja admiral Nebogatov je ujet in z njim 3000 ruskih pomorščakov. O admiralu Roždestvenskiju pa se misli, da je ušel.

London, 29. maja. Istemu poročilu Togovemu, da je njegovo brodogojstvo nepoškodovano, se ne sme verjeti. V London so došla brzojavna poročila iz Tokia, ki poročajo, da so Japonci zgubili tri križarke in najmanj dvanajst torpedovcev, ki so se ali potopile, ali pa se za bojevanje ne bodo mogle več uporabiti.

Politični ogled.

Državni zbor. V soboto, dne 27. t. m. je zboroval na Dunaju ministrski svet. Ni še sklenjeno, kdaj se skliče zbornica, a sodijo da sredi junija. Zbornica reši zakon o kongru, začasn timer račun in nekaj manjših predlog. Če se doseže sporazumljenje z Ogrsko, prične zbornica razpravljati tudi o trgovinskih pogodbah in ni izključeno, da izvolijo v poletnem zasedanju delegat.

Slovansko bogoslužje. Škofje iz gorisrke, zagrebške in zadrake nadškoije so poklicani v Rim, kjer se posvetujejo, kako urediti vprašanje o bogoslužju v staroslovenskem jeziku. Posvetovanja so tajna in vsled tega je vse laž, kar pišejo protiverski listi o teh zborovanjih.

Kaj hočejo češki kmetje? Na kmetskem zborovanju v Komotavi je govoril dež. posl. Zuleger. Zemljiški posestniki imamo v Avstriji brez Ogrske okoli 4000 milijonov goldinarjev vknjiženega dolga. V teku zadnjih 20 let se je dražbenim potom prodalo 230.000 posestev. Vsako leto je plačati 240 milijonov goldinarjev obresti od dolgov, kar samo že presega trikratni znesek katastralnega čistega dobička iz zemljišč. Če se zraven računajo menjicni dolgovi, neknjiženi in zasebni dolgovi, tedaj dobimo pretužno sliko našega kmetskega stanu. Če bo šlo tako naprej, se dolgovi pomnože vsako leto za 120 milijonov gld. in mi bomo prisiljeni, da kot berači zapustimo domovino. Najzadnji čas je, da se potisnejo poljedelske in sploh gospodarske težnje v ospredje. Izviti se moramo iz jako visoke politike in moramo vse kmete spraviti pod en klobuk, moramo jih združiti in ne razdvojiti. Mi hočemo državi dati kmetski značaj v postavodajstvu in pa v upravi. Mi hočemo odločevati, kdo se naj voli, kdo naj bo minister! To so resne in odločne besede. Tudi mi slovenski kmetje se ne smemo prepirati, kakor hoče „Štajerc“, ampak združevati se nam je treba. Mi smo slovenski kmetje, to hočemo ostati, zraven pa se boriti za svoj stan!

Poroka nemškega prestolonaslednika. Dne 6. junija bode v Berlinu poroka

nemškega prestolonaslednika Viljema s princesinjo Cecilijo iz rodovine velikih vojvod Meklenburg-Sverin. Tem povodom bodo velike slavnosti po celi nemški državi. V Berlinu se začnejo slovesnosti že dne 3. junija. Vsi vladarji odpošljejo svoje zastopnike k poroki. Našega cesarja bode zastopal prestolonaslednik Franc Ferdinand. Naš cesar je poklonil poročenemu paru kot ženitovanjsko darilo krasno kočijo facton. Zenin Viljem je star 23 let, njegova nevesta Cecilija 19 let.

Dopisi.

(Dalje in konec.)

Sv. Jurij ob Ščavnici. (R a z n o.)
3. V političnem življenju je pri nas kakor zdaj že povsod. Hud boj imamo z bračkovci ali štajercijanci. V občini Sv. Jurij n. pr. so bile že lanskega septembra občinske volitve, a še zdaj ne veljajo vsled rekurza bračkovcev. Takrat so štajercijanci sijajno propali, zdaj pa hodijo kakor veš, zlasti ker ne morejo najti tehtnega vzroka za razveljavo volitev. Posebno žalosten hodi jamički Slavič (ali: Slawitsch), ki bi strašno rad bil rihtar. Mikl biserjanski bo pa itak nemara znorel, če bodo septemberske volitve veljale. Mladi Sinko je že pri volitvah rjovel, kako bo še-le, če iste obveljajo. Karlek Kreftov jim je še najbolj pameten, a tiha voda je, ki zelo dere. Škoda, da se je ta mož tako prelevil!

O toti bračkovci! Kak so smešni v kolen-drah! Oče Bračko ali Wratschko rad pride gledat svojih vrlih sinekov; hotel ima pri Kreftovem Karleku, včas tudi pri Slanovki na Jamni. Nekega dne mu je šel slavni kütinski „gemeindevorsteher“ Matjašič (kak je le to, da se ne piše Matiaschütz!) daleč proti, da se je potem smel z njim peljati k Sv. Juriju. To je človek, ki se pre nikogar ne „šona“, gospodu orehovskemu preroku pa gre tako ponižno proti! Matjašič je grozen stric! Vse bi moralo tako plesati, kakor on s pleči miga. Slišimo praviti, da se je nedavno spravil nad velespoštovanega in za šolo prezaslužnega g. Vuka, načelnika krajnega šolskega sveta pri Sv. Duhu kakor tudi nad tamošnje učiteljsko osebje. Ker jim drugače ni mogel do živega, jih je pa pri šolskih oblastih tožil. Seveda je dobil po nosu, na priziv pa še enkrat! Ali se to spodobi za „rihtarja“?!

Bračkijanci zdaj na vso moč delajo zoper imenovanje slovenskega notarja za Gornjo Radgono. Od narodne strani so se pa na občinske urade poslale pole za podpise, naj bi se naši poslanci odločno potegnili za slov. notarja. Matjašič je to polo odklonil, rekši: „Saj nam ga ni treba!“ Matjašič ve tako nemški kakor moj „skljutkač“ (nož), pa pravi, da mu slovenskega notarja ni treba! Nespametno! Najbolj pa Matjašiča pika, da se mu je ponesečil njegov načrt, spraviti k Sv. Duhu nemške Marijine brate. V imenu krajnega šol. sveta — pa ne, da bi mu ta dal pooblastilo — je pobiral za to podpise, obetal je Marijinim bratom novozidano šolo, tudi cerkev, je rekel, da jim bo prepustil (!), a vsi ti načrti so šli po vodi, zdaj pa ga to gifta, ker ni mogel Wratschku napraviti tega veselja, da bi ustanovil pri Sv. Duhu nemško kolonijo!

Zdaj pa še njegov oproda, terbegojniski „rihtar“ Vučina! To pa je siromašec; mora tako piskati, kakor mu oča Matjašič pihajo! Da bi iz lastnega nagiba kaj ukrenil, za to nima talentov. Kako je le ta človek prišel na predstojniški stol!?

Kat.-narodni volilci galuške in terbegovske občine! Spodmknite pri prihodnjih občinskih volitvah tema čudnima „gemeindevorsteheroma“ stolec, da bo jeknilo v ujama, da ne bosta več imela korajže se gor spravljati! To je žalostno, da imajo tako odlične občine slavne jurjevške fare take predstojnike!

Od drugih slavni bračkovcih ob priliki!
4. Kako pa naše društveno življenje? „Bralno društvo“ deluje, kakor je bilo doslej vajeno, z vnemo. V „mladeniški in dekliški zvezi“ se mladina medsebojno razvedruje z deklamacijami in dnevnimi vprašanji, ter se jo